పారిపోయిన సిపాయి!

మధ్దా సురేష్

తెల్లవారు ఝాము నాలుగు గంటలవుతోంది.

అస్సాంలోని భోలాపూర్‌లో తొమ్మిదైతేనే గాని తెల్లవారదు. దూరంగా కొండరాళ్ల మీద ప్రవహించే నామ్‌ఖా చూ నది గలగలలు లయబద్ధంగా వినబడుతున్నాయ్. అప్పుడప్పుడు మంచు పింజలు గాలిలో ఎగురుకుంటూ వచ్చి చెట్ల కొమ్మలకు అతుక్కుపోతున్నాయ్.

రాత్రంతా నిద్రలేక పోవడంచేత నాకళ్ళు విపరీతంగా మండసాగాయి. మణుగు బరువు బూట్లలో బంధించబడిన నా పాదాలకు వెలుగు చూసే అవకాశం లేదు. కారణం? యూనిఫారంలో ఉన్న సరిహద్దు రక్షకదళం సిపాయిని నేను.

APS 5

ఓవరాల్ కాలర్‌ని పైకెత్తి మెడనిండా కప్పుకున్నాను. రంగు వెలసిన రేకు మగ్‌లోని 'బ్లాక్‌టీ' చప్పరిస్తూ రాతిగోడవైపు విసుగ్గా చూసాను.

చైనా భారత సరిహద్దును తెలిపే గోడది. గోడ అవతలివైపు ఓ పదడుగుల దూరం ఖాళీ. తర్వాత మళ్ళి రాతిగోడ ఉంటుంది. ఆ రెండో గోడ కావలివైపు ఉంటారు చైనీస్ సైనికులు.

సరిహద్దు అవతలి నుండి మమ్మల్ని వెర్రెక్కించడానికి చైనా సిపాయిలు పగలబడి నవ్వుతుంటారు. కిచకిచ మాట్లాడుకుంటారు. ఎపుడో అర్ధరాత్రి వేళ మేము అదిరి పడేలాగ తుపాకులు గాలిలోకి పేలుస్తూంటారు.

దినదినగండం అన్నట్లు ప్రతీరోజు ఇలాంటి కవ్వింపు చర్యలను, వికృతపు చేష్టలను భరించడం అసహనంగా మారింది నాతోపాటు నా సహచరులకు కూడ. చిటికవేసే గోడదూకి శత్రువుల కుత్తుకలు కరిచెయ్యగల 'కలేజా' మా ప్లటూన్‌కి ఉంది. అయితే హెడ్‌క్వార్టర్స్ నుండి కమాండర్‌కీ, కమాండర్ నుండి మాకు, ఆర్డర్స్ లేక పోవటం వల్ల మేము ఒళ్ళు చల్లబర్చుకొని ఓర్పు వహించాల్సి వస్తోంది.

ఖాళీ అయిన మగ్ ఇసుకలోకి విసిరాను. ఓవరాల్ జేబులో దూరిన నా చెయ్యి సిజర్స్ సిగరెట్ అందుకుంది. సిగరెట్ కడ్డంగా ముద్రించబడ్డ 'స్పెషల్ క్వాలిటీ' అన్న అక్షరాలని ఓసారి సంతృప్తిగా చదువుకొని పెదాలమధ్య ఉంచాను. అగ్గిపెట్టెతో తంటాలు పడాల్సి వచ్చింది. నాలుగుసార్లు గీచినా వెలగలేదు అగ్గిపుల్ల. అగ్గిపెట్టెని మంచుఉన్న వైపు అరచేత్తో వేడి

చేసాను. ఈసారి వెలిగింది. దమ్ముగట్టిగా పీల్చి, గుండెల్లో ప్రవేశించిన వేడిని ఆనందంగా అనుభవిస్తూ వెన్నెల కాంతిలో నలువైపులా చూశాను.

సరిగ్గా అదే సమయంలో......

ధన్...ధన్...మన్న రైఫిల్ శబ్దం వినబడింది. అదిరిపడి బంకర్లో దూరి ఆటోమేటిక్ రికాయిలెస్ గన్ అందుకున్నాను.

మూడొందల మూడు రైఫిల్ లాగ రికాయిలెస్ గన్ 'జర్క్' ఇవ్వదు. అందువల్ల భుజానికి ప్రమాదంలేదు. అదే దాని ప్రత్యేకత.

సిగరెట్ జారిపడడం నేను గమనించలేదు. ట్రిగ్గర్ గార్డ్‌లో నా చూపుడువ్రేలు బిగుసుకుంది. తీక్షణంగా చూసాను గోడవైపు.

కుయ్...కుయ్...మన్న శబ్దం వినబడింది. చెవులు రిక్కించాను. నా కళ్ళు పెద్దవయ్యాయి. గోడనుంచి తెల్లటి ఆకారం దూకింది. అదిరి పడ్డాను. "టామీ..." అన్నాను ఆందోళనగా.

కుక్కపిల్ల అది. మా ప్లటూన్‌లో సైనికు లందరికీ అదంటే ఎంతో యిష్టం. ముఖ్యంగా నాకు ప్రాణం. అది మాదగ్గరే పెరిగింది. ఎక్కడెక్కడో తిరిగి, పడుకోవాలను కున్నప్పుడు నా దగ్గర కొచ్చేసేది. పొట్టిగా ఉంటుంది టామీ తెల్లటిబొచ్చుతో ముద్దుగా. అయితే యిప్పుడు దానిదేహం చిక్కని ఎర్రటి రక్తపు మరకలతో ఉంది. రొజుకుంటూ, రొప్పుకుంటూ వచ్చి నా ఒళ్ళో దూరింది టామీ. తోకాడిస్తూ నీరసంగా మూల్గసాగింది. నాకళ్ళలో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి. అక్కడక్కడ ఉన్న నా సహ చరులంతా నా వద్దకు పరిగెత్తుకొచ్చారు.

"టామీ; ఏమైందమ్మా"...అన్నాను గాభరాగా దాని దేహాన్ని నిమురుతూ. సమాధానాన్ని ఆశించని ప్రశ్న అది. అదే ఆఖరిచూపు అని తెల్సుకో లేకపోయాను. టామీ కనుగ్రుడ్లు తెల్లబడ్డాయి, తల వాల్చేసింది.

"టామీ..." పిచ్చిగా అర్చాను దాని దేహాన్ని చేతులమధ్య బిగించి. "విక్రాంత్! టామీ పొరపాటున గోడదాటి ఆ చైనా పిశాచాలవైపు వెళ్ళి ఉంటుంది. ఆ హృదయంలేని మనుషులు ఈ నోరులేని జంతువుపై కసి చూపించుకున్నారు. ఇందాకటి శబ్దం అదే" అన్నాడు సిపాయి కృపాల్ నా భుజంమీద చెయ్యివేసి.

నా ముక్కుపుటాలు ఉబ్బాయి. పళ్ళు బిగించాను. "రాస్కెల్స్! వాళ్ల అంతు చూస్తాను!" కుడిచేతిని తుపాకి మీద బిగించి పైకి లేచాను. హెల్మెట్ సర్దుకుంటూ చకచకా గోడవైపు కదిలాను.

"వాట్ ది హెల్ గోయింగ్ ఆన్ దేర్!"

ఎవరిదో కేక వినబడింది. నా కాళ్ళు ఠక్కున ఆగిపోయాయి. మౌనంగా వెనుదిరిగాను. నా సహచరులంతా ఎవరి స్థానాల్లోకి వాళ్ళు పరిగెత్తారు.

'ప్లటూన్ కమాండర్ జావేద్!' క్రాస్ బెల్ట్ సవరించుకుంటూ వస్తున్నాడు.

నాలుగడుగులు ముందుకువేసి అంటెంక్షన్‌లో నిలబడి శాల్యూట్ చేసాను కమాండర్‌కి.

తల ఊపి "ఏం జరిగింది!" అన్నాడు కమాండర్ జావేద్, హాండ్ స్టిక్‌ని అరచేతిలో తడుతూ.

"కమాండర్ సాబ్! నెలరోజుల నుండి అటువైపు నుండి చైనీ సైనికులు కవ్వింపు చర్యలు కొనసాగించడం

మీకు తెల్సిన విషయమే. అటు చూడండి. ఈ రోజు టామీని షూట్ చేసి చంపారు. టామీ అంటే మా కందరికీ ప్రాణం. ఇక సహించకూడదు. వాళ్ల పీకలు కత్తిరించి ఈ సరిహద్దు గోడలకు తోరణాలు కట్టాలి.''

''డామ్ యువర్ బ్లడీ సెంటిమెంట్స్! కుక్క కోసం యుద్ధం చేస్తారా?'' విరుచుకు పడ్డాడు జావేద్.

''సాబ్! ఇప్పటికే ప్రత్యర్థులకు మనం చాల లోకువయి పోయాం. మేము పొందిన శిక్షణను ప్రదర్శించుకొనే అవకాశం యివ్వండి. కామ్‌గా వెళ్ళి ఖతం చేస్తాం. ఈ ప్రాంతం సరిహద్దు రేఖలో అంత ముఖ్యమైన ప్రదేశం కాదు. ప్రత్యర్థులు రెండు మూడు ప్లటూన్ల కంటె ఎక్కువ మంది ఉండరు.''

''డామ్ యువర్ స్టాటిస్టిక్స్. అలసిపోయి మీరేం మాట్లాడుతున్నారో మీకు తెలియడంలేదు. మీరు చేయబోయే వెధవ పనికి ఫలితం అనుభవించేది మీరుకాదు. కోట్లాది భారత ప్రజలు. గో అండ్ టేక్ యువర్ పొజిషన్.''

''సాబ్! పగతీర్చుకోవాలి. నేను వెళ్తాను......''

నా చెంప ఛెళ్ళున మోగింది. క్రింది పెదవిచిట్లి రక్తం పొంగింది. తుడుచుకోలేదు నేను. చేతులు బిగించి అటెంక్షన్‌లోనే ఉన్నాను.

''హౌ డేర్, యు డిసొబే మై ఆర్డర్స్'' పళ్ళు నూరాడు కమాండర్ జావేద్. ''దీనికి పనిష్మెంట్ ఏమిటో తెల్సా? రైఫిల్‌ని రెండు చేతులతో ఎత్తిపట్టుకొని ఆ కొండచుట్టూ మధ్యాహ్నం 12 గంటలదాకా పరిగెత్తు! నో రెస్ట్ అన్ నో సప్లయ్ ఆఫ్ వాటర్. ఇలాంటి పిచ్చివేషాలు రెండోసారి వేస్తే 'క్వార్టర్ గార్డ్'కి పంపుతాను.

ఉలిక్కి పడ్డాను నేను. క్వార్టర్ గార్డు అంటే అదో మిలటరీ జైల్. ఒకో మిలటరీ యూనిట్ కి ఒకొక్కటి ఉంటుంది. తప్పు చేసిన జవాన్లకు మిలటరీ కోర్టు ననుస రించి శిక్ష విధించబడుతుంది. ఆ శిక్ష ననుభవించాల్సింది. ఆ క్వార్టర్ గార్డులో.

"క్విక్! డబుల్ అప్" చేతులు రెండూ వెనుక పెట్టుకొని ఆజ్ఞాపించాడు కమాండర్ జావేద్.

నావేపు సానుభూతిగా చూస్తున్న నా సహచరులకేసి ఓసారి చూసాను. తర్వాత రైఫిల్ ని ఎత్తి పట్టుకొని మౌనంగా తాగ్లా, నింజిమానే కొండల శ్రేణి వైపు దౌడు తీసాను.

2

ఆ రాత్రి మళ్ళీ డ్యూటీలో చేరాను. వాచీ రెండు గంటలు చూపుతోంది. సరిహద్దు అవతలి నుండి తాగు బోతు మార్కు పచ్చికేకలు ప్రారంభమయ్యాయి. నా ఒంట్లో రక్తం సలసల కాగుతోంది. చివరిసారిగా నా ఒడిలో వాలిపోయిన టామీ, అది జాలిగా దీనంగా చూసిన చూపులూ, ఇంకా నా కళ్ళకు కట్టినట్టు కనబడు తున్నయ్.

మైగాడ్! ముక్కు మూసుకొని ఎలా కూర్చోవడం బుషిలా?

"విక్రాంత్! నువ్వింత పిరికివాడివి అనుకోలేదు. బద్ లా!...రక్తానికి రక్తం...వెళ్ళు నీ కసి తీర్చుకో... భారత జవానులు అసమర్థులుగారనీ, రెచ్చగొట్టబడిన సింహాలనీ నిరూపించు" అంటూ ప్రబోధిస్తోంది నా అంత రాత్మ.

బంకర్‌లోంచి చటుక్కున పైకి లేచాను. సరిగ్గా అప్పుడే ఓ అనుమానం వచ్చింది. రికాయిలెస్ గన్‌తో నేను ఒక్కడినీ అంతమంది శత్రువులని చంపగలనా??

అసంభవం అనిపించింది. నా మెదడులో ఏదో మెరుపు మెరిసింది. మూడు రోజుల క్రితం కోచింగ్ క్లాస్‌లో చెప్పిన 73 మోడల్ ఓరన్ రివాల్వర్ విశేషాలు గుర్తొచ్చాయ్! నా ముఖంలో అప్రయత్నంగా ఓ కాంతి రేఖ మెరిసింది. ఓరన్ రివాల్వర్ ట్రిగ్గర్ నొక్కితే షాట్‌కి 5 బులెట్ల చొప్పున 73 సార్లు కాల్చవచ్చు. శబ్దం ఎంతమాత్రం రాదు.

అయితే అది సంపాదించడం ఎలా? డిఫెన్స్ పోస్ట్‌లో ఉన్న 'కోత్'లో భద్రంగా ఉంటుంది అది. (ఆయుధాల్ని రహస్యంగా ఉంచే చోటుని 'కోత్' అంటారు). ఆలోచనలతో టైం వేస్ట్ చెయ్యడం యిష్టంలేక బంకర్లోంచి బైటపడి డిఫెన్స్ పోస్ట్ ప్రాంతాలకు చేరుకున్నాను.

పొదల మధ్యనుంచి ముందుకు చూసాను. గుండె దడ దడలాడింది. ఎలా వెళ్లటం? డిఫెన్స్ పోస్ట్ చుట్టూ బార్బ్‌డ్ వైర్ ఫెన్సింగ్ ఉంది. బహుశా అందులో కరెంట్ ప్రవహిస్తుండవచ్చు. ఫెన్సింగ్ చుట్టూ అడుగడుగునా కాపలా కాస్తున్నారు సిపాయిలు అప్రమత్తంగా. అంతలో వెనుక ఏదో శబ్దం గావడంతో ఉలిక్కిపడి వెనక్కి చూసాను.

ఖాకీ దుస్తుల్లో ఉన్న ఓ వ్యక్తి, వేగంగా త్రొక్కుతున్నాడు సైకిల్. అతను డిఫెన్స్ పోస్ట్ వైపు వెళ్తున్నాడని తెలిసిపోయింది నాకు. చకచకా ఆలోచించాను. అంతే! పొదలోంచి ఛంగున బయటకి దూకాను. దారికడ్డంగా నిలబడ్డాను. సైకిల్ బ్రేకులు ఠక్కున పడ్డాయి.

"సైకిల్ దిగు" అన్నాను రైఫిల్ ఎత్తి.

"ఎవర్నువ్? పిచ్చెక్కిందా నీకు. శత్రువుని కాదు నేను. డిఫెన్స్ పోస్ట్‌లో టెలిఫోన్ బాగుచేయడానికి వెడుతున్నాను." అన్నాడతను కోపంగా.

"అడక్కుండా చెప్పినందుకు థాంక్స్! సైకిల్ దిగి, వెనక్కి తిరిగి నిలబడు!"

అతను వినిపించుకోలేదు. "షటప్. మీ కమాండర్‌కి రిపోర్ట్ చేస్తాను."

ఆలస్యం చేయడం నా కిష్టంలేదు. సైకిల్ ముందు చక్రాన్ని చటుక్కున పైకి లేపాను గాలిలోకి. వెల్లకితలా పడ్డాడు అతను.

"సారీ బ్రదర్" అన్నాను. ఆ వ్యక్తి నోరెత్తేలోపల రైఫిల్ బట్‌ని అతని తలమీద ఆడించాను. స్పృహ తప్పాడు అతను. నా చేతులు చకచకా పనిచేసాయి. అతని దేహం పొదల్లోకి దూరింది. నా దుస్తులు మారాయి.

3

"కౌన్ హో తుమ్!" అర్చాడు సెంట్రీ అలవాటుగా.

"లోపల టెలిఫోన్ రిపేర్ వచ్చిందట. హెడ్ క్వార్టర్స్‌నుంచి వస్తున్నాను" అంటూ అంతకుముందు దొంగిలించిన అనుమతి పత్రం చూపించాను. అతను టార్చిలైట్ కాంతిలో దాన్ని పరిశీలిస్తుండగా, ఫెజ్ కాప్‌ని నుదుటిమీదకి లాక్కున్నాను.

"ఠీక్ హై?" అడిగాను.

"అందర్ జావ్" అన్నాడు గేటు తెరుస్తూ.

భుజాన్కి ఉన్న టూల్ బాక్స్‌ని సర్దుకుంటూ గ్రౌండ్‌లోకి నడిచాను. ఒక గండం గడిచింది. నా అనుమానం

నిజమైతే లోపల మరో ప్రతిబంధకం ఎదురవ్వాలి. అతనే 'రియర్ గార్డ్'. ఎదురుగా కనబడుతున్న కొండరాతితో కట్టబడ్డ చిన్న సైజు బిల్డింగ్ లోకి నడిచాను.

"గార్డ్ కిదర్ హై తుమ్?" పిల్చాను పెద్దగా.

లోపలినుంచి పెద్దపెద్ద అడుగులేసుకుంటూ బయటకి వచ్చాడు సైతాన్ సింగ్. చేతిలో మెషిన్ గన్ ఉంది. కండలు తిరిగిన శరీరం అతనిది. ఎఱ్ఱటి ముఖం, వెడల్పాటి మీసాలు, స్నఫ్ కలర్ తలపాగా, మణికట్టుని స్టీల్ రింగ్. సిక్కుజాతి గాంభీర్యం అతనిలో ప్రతిబింబిస్తోంది. పాకెట్ కు పైగా ఉన్న నల్లటి ప్లేట్ పైన చెక్కబడ్డ తెల్లటి అక్షరాల ద్వారా అతని పేరు గ్రహించడానికి ఎంతోసేపు పట్టలేదు.

విషయం చెప్పాను అతనికి. ఫోన్ ఉన్న రూమ్ చూపించాడు సైతాన్ సింగ్. టూల్ బాక్స్ విప్పి ఫోన్ ప్రక్కగా కూర్చున్నాను. ఆ సామగ్రి ఎలా ఉపయోగించాలో నాకు తెలియదు. గార్డు సైతాన్ సింగ్ గుమ్మంలో నిలబడి నావైపు చూస్తున్నాడు. నా ముఖం నిండా చమటలు పట్టాయ్. ఉన్నట్టుండి గుండె పట్టుకొని తటాలున నేలమీద పడిపోయాను. చేతివేళ్ళు కొంకర్లు తిరిగాయ్. దవడలు కరిచిపెట్టి "మ్..." అంటూ మూల్గాను. కాళ్ళను నేలకేసి బాదసాగాను.

"అరె! క్యాహోగా!" అంటూ పరుగెట్టుకొచ్చాడు సింగ్. సమాధానంగా మూల్గాను. బిగుసుకుపోయిన చేతులు నేలకేసి బాదాను. నాకు మూర్ఛరోగం ఉందన్న విషయం సైతాన్ సింగ్ గ్రహించాడు. చకచకా జేబులు వెతికి ఓ పొడుగాటి ఇనుప తాళంచెవి బయిటికి తీసాడు.

నా అరచేతులు బిగుసుకుపోయి ఉన్నాయి. బలంగా విప్పాడు చేతిని సైతాన్ సింగ్. అరచేతిలో తాళం ఉంచి పిడికిలి మూసాడు. మరో రెండు నిముషాలకి కొంత తేరుకున్నాను.

"దా...హం" అన్నాను పెదాలు తడి చేసుకుంటూ.

"ఇప్పుడే తెస్తాను" వెనక్కి తిరిగాడు సైతాన్ సింగ్. ఆ అవకాశాన్ని జారవిడుచుకోలేదు నేను. నేలమీద పడి ఉన్న మెషీన్‌గన్ చటుక్కున లాక్కుని అతని మెడ మీద కొట్టాను. 'స్పైనల్ కార్డ్'కి తగిలి ఉంటుంది.

"మోసం...నీకు మూర్ఛ లేదు" అన్నాడు సింగ్ వానపాములా క్రిందకు జారిపోతూ.

సైతాన్ సింగ్ ఆరుగంటల దాకా లేవడని నాకు తెలుసు. చేతిలోని తాళాన్ని పరిశీలించాను. ఆరంగుళాల పొడవుంది అది. దానిమీద 'సెవెన్ టైమ్స్ సెవన్' అన్న అక్షరాలు చెక్కబడి ఉన్నయ్. గోడలో బిగించబడ్డ 'కోత్' వైపు నడిచాను. ఐరన్ సేఫ్‌ను పోలి ఉంది దాని తలుపు. డయల్ ఉంది పిడి దగ్గర.

7 అంకెను వెదికాను. తాళం దూర్చాను అందులో. ఏడుసార్లు తిప్పాను ఎడమవైపు. ఎక్కడో 'క్లిక్' మంది. తలుపు లాగాను. కిర్రుమంటూ తెరుచుకొంది. నాకళ్ళు చెదిరాయ్. లోపల రకరకాల ఆయుధాలు!

నల్లగా మెరుస్తున్న ఓరన్ రివాల్వర్‌ని చటుక్కున అందుకొని ముద్దుపెట్టుకొన్నాను. బులెట్ కేస్‌ని మాగ్జైన్‌కి అమర్చి 'కాక్' చేసి సేఫ్టీపిన్ బిగించాను. కోత్ తలుపు మూసి రివాల్వర్‌ని టూల్‌బాక్స్‌లో సర్దాను. కాప్ సర్దుకుంటూ ఔట్ గేట్ వైపు నడిచాను పెద్దపెద్ద అంగలతో.

"సెంట్రీ! నువ్ కునికిపాట్లు పడుతున్నావ్!" అన్నాను గట్టిగా. తృళ్లిపడ్డాడు సెంట్రి. "ఎవరితోను చెప్పక!" అన్నాడు ఖంగారుగా. "పని పూర్తయిందా?"

"సబ్ ఠీక్ హై యూర్! సరిహద్దుల్లో సంచలనం రేగుతోందట. రేచుకుక్కల్లా రెడీగా ఉండాలి మన సిపాయిలు."

"నీ మాటలు ఆవేశాన్నిస్తున్నయ్. నిద్ర అన్న పదం మర్చిపోతాను" అన్నాడు సెంట్రి.

"అచ్ఛా! తో మై చల్ తాహూం!" అన్నాను సైకిల్ కేసి చూస్తూ.

4

ఎదురుగా గోడ కనబడుతోంది. చైనీ సిపాయిల వికవికలులీలగా వినపడుతున్నయ్. టామీ మస్తిష్కంలో మెరిసి మాయమైంది. ఓ చెట్టుకొమ్మ గోడ మీదకు వాలి ఉండడం గమనించాను. గబగబా చెట్టు ఎక్కాను. నా చేతులో ఓరన్ రివాల్వర్ ఉంది. గోడ అందుకొని అవతలి వైపు దూకబోయాను. సరిగ్గా అదే సమయంలో ......

"విక్రాంత్!" అన్న గర్జన వినబడింది. అదిరిపడి వెనక్కి చూసాను.

'కమాండర్ జావేద్!' కళ్లల్లో నిప్పులు కురిపిస్తూ నిలబడ్డాడు. అతని చేతిలో రివాల్వర్ నల్లత్రాచులా మెరుస్తోంది.

"గెట్ డవున్ అండ్ డ్రాప్ ది వెపన్" అరిచాడు జావేద్.

మండే బొగ్గుల్లో నీళ్ళు కుమ్మరించి నట్లయింది నా పరిస్థితి. నా పని పూర్తయిన తర్వాత దొరికినా అంత బాధ పడకపోదును. సిగ్గుగా క్రిందకు దిగాను.

"విక్రాంత్! నువ్ క్వార్టర్ గార్డుకు వెళ్తున్నావ్!" అన్నాడు జావేద్ కఠినంగా.

నా చేతిలోని ఆయుధాన్ని కమాండర్ కాళ్ల ముందుకు విసరాను.

"థాంక్ యు సర్!" అన్నాను అంటెంక్షన్‌లోకొచ్చి అదోలా నవ్వుతూ. కమాండర్ జావేద్ నాకేసి విచిత్రంగా చూసాడు.

"కమాండర్ సాబ్! మనిషిలో ఉండే కామక్రోధాలని అదుపులో పెట్టడం కష్టం అంటారు. దానికి 'వాతావరణం మార్పు' ఒక్కటే మంచిదని నా అభిప్రాయం. అందుకే కొన్నాళ్ళు జైలు జీవితం గడపడానికి సిద్ధంగా ఉన్నాను."

కమాండర్ నావైపు సానుభూతిగా చూసాడు. మరుక్షణం చెయ్యెత్తి ఏదో సైగ చేసాడు. ఇద్దరు మిలటరీ పోలీసులు చీకట్లోంచి బయటికి వచ్చారు. దగ్గర్లో జీప్ కదిలిన శబ్దం అయింది. కాట్రిడ్జ్ బెల్ట్ (తూటాలపట్టీ) విప్పి కమాండర్ చేతికిచ్చాను.

"అయామ్‌సారీ విక్రాంత్!" అన్నాడు నా భుజం మీద చేయివేసి జావేద్.

"ఫర్గెటిట్ సర్! మీ డ్యూటీ మీరుచేసారు. మెస్‌లో ఉన్న జావేద్ ఎంత మంచివాడో నాకు, నా మిత్రులకే తెల్సు."

ఇద్దరు మిలటరీ పోలీసులు రెండు వైపులా, నా జబ్బలు పట్టుకొని జీప్ వైపు లాక్కెళ్లారు.

5

బలిపరా ఫ్రాంటియర్ ప్రాంతంలో ఉన్న మిలటరీ కోర్టులో నా కేసు విచారణ జరిగింది. మిలటరీ కోర్టు

చీఫ్ జస్టిస్, లెఫ్టినెంట్ జనరల్ ఇస్తేకర్ నా వాదనను ప్రశాంతంగా విన్నాడు.

అధికారధిక్కరణా నేరానికి నేను చెప్పిన సంజాయిషీ మానవతా దృష్టిలో ఆయనకు కొంత నచ్చింది. అయితే దొంగతనం క్షమించరానిదిగా భావించేడు. అన్నీవిన్న తర్వాత కళ్ళజోడు సవరించుకొంటూ తన ముందున్న జడ్జిమెంటును చదివాడు.

అయిదేళ్ళ జైలుశిక్ష!

నేను ఊహించలేదు అంత! నెలల్లో ఉంటుందేమో అనుకున్నాను. గడ్డం రుద్దుకుంటూ, ఆలోచనలతో వాన్ వైపు నడిచాను. పదిహేను నిముషాల్లో వాన్ ఎత్తయిన గోడలతో నిర్మింపబడ్డ 'క్వార్టర్ గార్డ్' ముందాగింది.

జైల్లో ఫార్మాలిటీస్ అన్నీ ముగిసాయ్. నా దుస్తులు మారాయ్. చారల చొక్కా, చారల నిక్కరు. నన్ను 'సెల్' వైపు నడిపించాడు వార్డర్.

తాళం తెరవబడింది. తలుపు తెరుచుకుంది. లోపలికి అడుగు పెట్టాను.

"మిస్టర్ 222!" పిల్చాడు వార్డర్.

"ఎవర్ని?" అన్నాను కనుబొమ్మలు ముడిచి.

"నిన్నే!"

"నా పేరు విక్రాంత్!"

"మర్చిపో అది. చొక్కా జేబుమీద చూసుకో నీ కివ్వబడిన నంబరుంటుంది. కుడిప్రక్క గోడ మీద నిబంధనల కాయితం అంటించబడి వుంటుంది. అవి చదువుకో. క్రమశిక్షణతో మెలగాలి." తలుపు దడాలున వేసి తాళం వేశాడు వార్డర్.

అతను కనుమరుగయ్యేంత వరకూ చూస్తూ నిలబడి పోయాను. సరిగ్గా అదే సమయంలో......

"స్వాగతం కొత్త స్నేహితుడుకి సుస్వాగతం" అన్న మాటలు వినబడ్డాయి బొంగురుగా.

త్రుళ్ళిపడి వెనక్కి తిరిగాను.

ఎదురుగా...గట్టుమీద ఓ స్థూలకాయుడు కూర్చొని ఉన్నాడు నవ్వుతూ. కింగ్ కాంగ్ నూ, సన్ ఆఫ్ ఆస్ట్రేలియాను మరపించేంతటి పెద్ద శరీరం అతనిది. మెడ అస్సలు కనబడ్డం లేదు. బట్టతల, చిలికి కళ్ళు, గాంభీర్యం ఉట్టిపడే ముఖం.

హాలీవుడ్ నటుడు 'బడ్ స్పెన్సర్' గుర్తుకొచ్చాడు నాకు. అతను నా జైల్ మేట్ అన్న మాట!

"ఇన్నాళ్లూ, తోడు లేక చచ్చాను. ఇప్పుడు నాకెంతో ఆనందంగా ఉంది. నా పేరు సంగా!" అన్నాడతను చేయిచాస్తూ.

"నీలాగే నేను భావిస్తున్నాను భాయ్! అయామ్ విక్రాంత్!" అన్నాను చెయ్యి కలుపుతూ.

6

"నిజం చెబితే నమ్ముతావా? కొంచెం ఫాంటాస్టిక్ గా ఉంటుంది సంఘటన" అన్నాడు సంగా—చారల టోపీని తల మీద అమర్చుకొంటూ.

చిన్నగా నవ్వాను "చెప్పు" అన్నాను.

"టూవాంగ్ తెల్సుగా."

"టిబెట్ బార్డర్స్" అన్నాను వెనక్కివాలి.

"కరెక్ట్. స్మగ్లర్స్ డెన్ లీడర్ గా పని చేసే వాడిని అక్కడ. జూలై రెండవ తేదీ అని జ్ఞాపకం. అర్థరాత్రి

దాటి రెండు గంటలయి ఉంటుంది. మన సిపాయిల కను రెప్పలు కొద్దిగా మూతలు పడుతున్నాయ్. సరిహద్దు గాడ్ అవతల ఏదో చప్పుడయింది. రెండున్నర అడుగుల వెడల్పు, ఆరడుగుల పొడవుగల 'స్లిట్ ట్రెంచ్' లో కూర్చున్న నేను ఉలిక్కి పడ్డాను. గోడవైపు చూస్తూ కళ్ళు చిట్లించాను.

"నా అనుమానం నిజమయింది. ఓ చైనీస్ సైనికుడు గోడ దాటడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. వాడి తల కన బడుతోంది నాకు. నేను ఆలస్యం చెయ్యలేదు. ట్రెంచి లోంచి బయటికి వచ్చి పొదల చాటుగా చరచరా పాక్కుంటూ అటువైపు వెళ్లాను. వాడి చేతిలో ఉన్న ఆయుధం చూసి అదిరి పడ్డాను."

"అది టామీ గన్ (TOMMY GUN) నిమి షానికి 47 రౌండ్లు కాల్చవచ్చు. అందుకే అంత ధైర్యంగా బయలుదేరాడు. ఆ చైనీ గోడ యివతలగా పిల్లిలా దూకాడు. నేను చెట్టుచాటు నుంచి గెరిల్లా పద్ధతిలో మెరుపులా అతని మీదకు దూకాను. ప్రత్యర్థి మొలకున్న కత్తి లాక్కుని చేతిలో గుచ్చాను. 'కీక్' మని అరుస్తూ టామీగన్ వదిలేశాడు. అతని బుర్రని రెండు చేతుల్లోకి తీసుకొని రాతి గోడకేసి కొబ్బరి కాయలా బాదాను. తల బీటలేసి సగం చచ్చాడు. వాడి శరీరాన్ని చంకలో యిరికించుకొని గోడమీద నిలబడ్డాను."

"హురేయ్! సౌర్భాగ్యులూ, గోడదాటడానికి ప్రయ త్నించే ప్రతీ వెధవ—పనీ యింతే!" అని గట్టిగా అరుస్తూ చైనీ దేహాన్ని శత్రువుల మధ్యకు విసిరాను. వెళ్ళి వెళ్ళి ఓ షెల్ ప్రూఫ్ బంకర్ మీద పడ్డాడు సౌర్భా

గ్యుడు. నడ్డి విరిగి ఉండాలి. పూర్తిగా చచ్చాడు అప్పుడు."

"అంతలో శత్రు సైన్యంలో హాలాహలం రేగింది. మొలకున్న స్మోక్ గ్రినేడ్ని చేతిలో తీసుకొని తుపుక్కున 'పిన్' లాగి అటువైపు విసిరాను. గోడ అవతల— అంతటా పసుపురంగు పొగలు చుట్టుముట్టాయి. చైనా తుపాకులు టక్కల్లా మొరిగాయి. భారత సైన్యం వాళ్ళ మధ్యకు ప్రవేశించేమోనని భ్రమపడి ఆ పొగల మధ్య వాళ్ళలో వాళ్ళే కాల్చుకుని చాలా మంది చచ్చారు. నేను తాపీగా గోడ దిగి నా స్థానంలోకి వచ్చేసాను. ఆ తర్వాత రెండు రోజుల వరకూ ఇరుపక్షాల మధ్యా పోరు తప్పలేదు. మన సైనికులు దాదాపు నలభై మంది మరణించారు." అంటూ ఆగాడు సంగా.

"కమాండర్ ఏమంటాడు?" అన్నాను, సంగావైపు మెచ్చుకోలుగా చూస్తూ.

"లీడర్ని అయిఉండీ నాకు బుద్ధిలేదట. లోపలికి ప్రవేశించిన 'చైనీ'ని కామ్గా చంపేసి - తన బారక్స్కి వచ్చి రిపోర్ట్ చేసి ఉండాల్సిందనీ, అనవసరంగా తిరగబడి శత్రువులను కవ్వించాననీ, క్రమశిక్షణా రహితంగా ప్రవర్తించాననీ..." ఆగి నవ్వాడు సంగా.

"ఆ తర్వాత ?"

"యింకేముందీ, కథ కంచికీ, మనం జైలుకీ."

7

జైలుగంట గణగణ మ్రోగింది.

ఖైదీ లంతా చావడిలోకి వచ్చి 'క్యూ'లో నిలబడ్డారు. అందరి చేతుల్లోనూ, జర్మన్ సిల్వర్ ప్లేట్ లున్నాయి. గోడ

వోరగా నిల్చొని ఇద్దరు క్వార్టర్ గార్డ్ సెర్వర్స్ వడ్డన చేస్తున్నారు. ఒకడు చపాతీ, మరొకడు కుర్మా. కుళాయి దగ్గర శుభ్రంగా కాళ్లు, చేతులు కడుక్కొని లైనులోకి వచ్చి సంగా వెనుక నిలబడ్డాను. క్యూ కదులుతూంది.

వడ్డన అయిపోయిన ఖైదీలు అక్కడక్కడా గుంపులు గుంపులుగా కూర్చొని చపాతీలు తింటున్నారు. సంగా వంతు వచ్చింది. చేయి చాపాడు సంగా. అతని చేతి లోని ప్లేట్లో రెండు చపాతీలు పడ్డాయి. సంగా కళ్ళు చిట్లించాడు.

“రెండు చపాతీలకి ఓ పేగు తడవదు. రోజూ నాలుగు వడ్డించేవారు. ఈ రోజేం పోయేకాలం వచ్చింది మీకు?” అన్నాడు కోపంగా.

“నోర్మూసుకొని తినవోయ్ లేకపోతే ప్రక్కకు కదులు. ఖైదీలు కూడా కబుర్లు చెప్పడమే” అన్నాడు ఖాకీ నిక్కరు ధరించిన సర్వర్ విసుగ్గా. సంగా చేతిని చాపి చపాతీ ప్లేట్ ని అతని ముఖాన్కి అతికించాడు.

“జలీల్ కా బచ్చే! మేం మామూలు ఖైదీలు కాదురా! మాలో ఆవేశం ఎక్కువైపోతే కొంతకాలం రెస్ట్ తీసుకో మని పంపారు అధికారులు. మర్యాదగా ప్లేట్లో నాలుగు చపాతీలు పెట్టి నా చేతికియ్యి.”

“గౌరవంగా మాట్లాడవోయ్!” అన్నాడు సెర్వర్ ధైర్యం చిక్కబట్టుకొంటూ.

“గౌరవం వన్ వే ట్రాఫిక్ కాదురా చిడియా! ఇచ్చి పుచ్చుకోవాలి. తలమీద కొడితే భూమిలోకి దిగబడతావ్! నే చెప్పిన పని చెయ్యి.”

“అనవసరంగా గొడవ చేసావంటే డిసిప్లిన్ ఆఫీసర్ కి రిపోర్టు చేస్తాను.”

ఆ మాటలతో సంగా రెచ్చిపోయాడు. అతని కాలర్ పుచ్చుకొని గాల్లోకి లేపాడు.

"అరేయ్ ఉల్లూ! నేనూ రిపోర్టు చేస్తా(నా వెలెఫేర్ ఆఫీసర్‌కి. ఖైదీల సంక్షేమం బావుండకపోతే క్రమశిక్షణ ఎలా ఉంటుందిరా అరామ్ జాదే! మిలిటరీ జైళ్ళకి సహితం పాకిపోయిన ఈ అవినీతిని సహించను. ఖైదీల్లో ఆందోళన తీసుకొచ్చి అవసరమైతే "కల్నల్" దృష్టికి తీసుకువస్తాను. మా శిక్షాకాలం పూర్తయిన తర్వాత మేం మళ్ళీ ఆర్మీలో పని చేయాలని మర్చిపోకు. మాకు తిండి తగ్గించడానికి ఎవడికీ అధికారం లేదు." అంటూ సెర్వర్‌ని బల్లమీద కుదేసి – చకచకా తన ప్లేట్లో నాలుగు చపాతీలు వేసుకొని ప్రక్కకి కదిలాడు సంగా. కుర్మావాడు సంగాకి నవ్వుతూ వడ్డించాడు వద్దనేంత వరకూ. తర్వాత నా ప్లేట్లో నాలుగు చపాతీలు పడ్డాయ్.

8

సిల్హెట్
10 ఆగస్టు'75

ప్రియమైన విక్రాంత్ బావకు,

నువ్వు మా యింట్లో కోపగించి వెళ్ళిపోయి మిలట్రీలో చేరిన తర్వాత అక్క రేష్మాకు ఒక్క ఉత్తరం కూడా వ్రాయలేదు. ప్రస్తుతం మా పరిస్థితి ఏం బావులేదు. అక్క టైలరింగ్ మానివేశింది. ఆమెకు టైఫాయిడ్ తగిలి ప్రాణాపాయ స్థితిలో ఉంది. ముఖ్యంగా నీమీద బెంగవల్ల చిక్కి శల్యమైంది. నువ్వు గాఢంగా ప్రేమించి, పెళ్ళి చేసుకుంటానని మాట యిచ్చిన—అక్క ఈ స్థితిలోకి రావడానికి సగం కారణం నువ్వేనని చెప్పడానికి సాహ

సిస్తున్నాను. పరిస్థితుల ప్రభావంవల్ల నేను స్కూలుకి వెళ్ళడం మానివేశాను. నువ్వు ఉన్నప్పుడు ఊరంతా నీకు భయపడేది. మగ దిక్కు లేని మమ్మల్ని ఊళ్ళోవాళ్ళంతా వెలివేసినట్లు చూస్తున్నారు.

టెలిగ్రాం ఇచ్చే తాహతు లేక కవరు వ్రాస్తున్నాను. చివరిసారిగా నిన్ను చూడాలని అక్క కలవరిస్తోంది. వెంటనే రాగలవని నమ్ముతాను. మిగతా వివరాలు సన్నిధిలో.

నీ ప్రియమైన చిట్టి మరదలు,
సాల్మా.

పోస్టులో వచ్చిన ఉత్తరం చదివిన నా చేతులు గడ గడ వణికాయి. అది బి. ఎస్. ఎఫ్. నుండి రీడైరెక్ట్ అయి వచ్చిన ఉత్తరం. నా కళ్ళలో నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి. ఉత్తరాన్ని ముఖానికి అదుముకుంటూ 'రేష్మా' ... అన్నాను అప్రయత్నంగా.

"ఎక్కడ్నించి భాయ్?" అన్నాడు సంగా కంగారుగా. ఉత్తరాన్ని మౌనంగా అతని చేతికిచ్చాను. "చదువ్! తెలుస్తుంది" అలసటగా కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచనల్లో పడ్డాను.

లేఖను చదివిన తర్వాత "విక్రాంత్! నువ్వు చాల అవివేకమైన పనిచేశావ్" అన్నాడు సంగా గంభీరంగా.

"సంగా! నువ్వు నా గురించి కొన్ని విషయాలు తెలుసుకోవాలి. నేను బి. ఏ. పూర్తి చేసిన తర్వాత ఉద్యోగం కోసం ఎడారిలో మంచి నీటిలా కాళ్ళరిగేట్టు తిరిగాను. నా ప్రయత్నాలు ఫలించలేదు. పైసా సంపాదన లేని నాతో, నా తల్లిదండ్రులు ప్రతీ విషయంలోను పుల్లవిరు

పుగా మాట్లాడేవారు. చిల్లరడబ్బులు అడగడానికి కూడా సిగ్గు వేసేది. తెగించి అడిగితే 'జల్సాగా తిరగడానికి డబ్బు లెక్కడివి? ఇంట్లో ఉండేది ఇంత తిని కడుపులో కాళ్ళు పెట్టుకొని పడుకో' అనేవారు.

"సంగా! దారిద్ర్యం బంధాల్ని సైతం త్రెంచుతుందని చాల ఆలస్యంగా తెల్సుకొన్నాను. చిన్నప్పట్నించీ, 'కేర్ ఫ్రీ'గా జీవించిన నేను వాళ్ళ మాటలకి తట్టుకోలేక పోయేవాడిని. నువ్వే చెప్పు భాయ్!

ఆ పరిస్థితుల్లో ప్రేమించిన రేష్మాను పెళ్ళి చేసుకుంటానని తల్లిదండ్రులతో ఎలా చెప్పగలను? ఓ రాత్రి ఎవరితోను చెప్పకుండా ఊరు విడిచిపెట్టి మిలిటరీలో చేరాను. మిలిటరీలో చేరిన తర్వాత దాదాపు ఇంటి విషయాలు మర్చిపోయాను. మొదట్లో మాత్రం, నా ఉనికిని తెలియ పరుస్తూ ఇంటికి వ్రాశాను. అక్కడ్నించి నో రిప్లయ్."

"రేష్మాకు అన్యాయం జరిగింది. మా ఊళ్ళో వ్యక్తులు అంత మంచివాళ్ళు కాదు భాయ్! ఒంటరిగా రేష్మా ఇన్నాళ్ళూ ఎలా గడిపిందో ఊహించుకొంటే నా ఒళ్ళు జలదరిస్తోంది."

సంగా సానుభూతిగా నా వేపు చూసాడు. "విక్రాంత్! ఆడవాళ్ళు నిండుకుండలు. ఎంతటి దుఃఖాన్నైనా దిగ మ్రింగి దాచుకోగల శక్తి మన భారత స్త్రీలకు ఉంది. జరిగిందాన్ని విచారించి లాభంలేదు. పరిష్కారం ఆలోచించాలి."

"మనం డ్యూటీలో వున్నప్పుడే శలవు దొరకడం కష్టం. పైగా ఇప్పుడు ఖైదీగా వున్నావ్. అధికారయుతంగా నీకు స్వేచ్ఛ లభించడం ఇంపాసిబుల్."

"సంగా! నీ సహాయం నాకు కావాలి. నేను జైలునించి పారిపోయి నా 'రేష్మా'ను........"

బయట బూట్లచప్పుడు వినబడ్డంతో చటుక్కున నా నోరు మూశాడు సంగా.

"ఏమిటా గుసగుసలు? టైమయింది. పడుకోండి." హెచ్చరించాడు గార్డు.

'రేపు మాట్లాడుకుందాం' అన్నట్లు సైగ చేసాడు సంగా. అరచేతుల్లో తల పెట్టుకుని వెనక్కి వాలాను. బయట "గార్డు హోషియార్!" అన్న కేకలు వినబడుతున్నాయి. ఆ రాత్రి నిద్ర పట్టలేదు నాకు.

9

"విక్రాంత్! ఇదేం సినిమా కాదు జైల్లోంచి అంత సులువుగా తప్పించుకోడానికి. దశ బాగా లేక దొరికావంటే తక్కువ శిక్షతో తేల్చే డిపార్టుమెంటు కాదు మనది. క్వార్టర్ గార్డులో పని చేసే సెంట్రీల చెవులు చీమ చిటికలను కూడా వింటాయి. వాళ్ళవి పాము చెవులు. పైగా మన జైలుగోడలు తాటిచెట్టంత ఎత్తున్నాయ్ అన్న విషయం మరువకు. తీరా కాళ్ళు విరిగితే సిలాఖ్టిక్ వరకూ పాక్కుంటూ వెళ్ళలేవ్" అన్నాడు సంగా సీరియస్‌గా.

చిన్నగా నవ్వాను. "సంగా! నువ్వే ఏదో ఆలోచించాలి. సిపాయివృత్తిలో పని చేసేవాడికి వ్రతమానమే ప్రధానం. రేష్మాను కల్సుకున్న తరువాత నా ప్రాణం ఏమైనా ఫర్వాలేదు, అయ్ కేన్ స్పేర్"... ... అన్నాను మండుతున్న కళ్ళమీద తడిగుడ్డ పెట్టుకుంటూ.

రెండు నిముషాలు మామధ్య నిశ్శబ్దం తాండవించింది. సన్నగా ఈల వేశాడు సంగా. "విక్రాంత్! అయిడియా" అరిచాడు దాదాపు.

"ఏమిటి?" అన్నాను ఆత్రంగా కళ్ళ మీద గుడ్డ తొలగించి.

"ఇందాకేం చెప్పాను?"

"ఇదేం సినిమా కాదు, జైల్లోంచి అంత సులువుగా తప్పించుకోడాని్కి......"

"స్టాప్ దేర్! రేపెన్నో తారీకు?"

"15."

"నెల?"

"ఆగస్టు."

సంగా చిటిక వేశాడు. "ఆగస్టు 15 స్వాతంత్ర్య దినోత్సవం కదూ! రైట్ విను. మన ఖైదీలకు జింఖానా మైదానంలో రేపు రాత్రి దేశభక్తిని ప్రబోధించే ఓ సినిమా చూపిస్తారు. అప్పుడే తప్పించుకోబోతున్నావ్ నువ్వు. ఆఫీసర్లంతా వేడుకలతో హడావుడిగా వుంటారు."

"సంగా! ఒళ్ళున్న వాళ్ళకి బుర్ర వుండదని అంటూంటారు మన పెద్దలు. నిన్ను చూసిన తర్వాత అలా అన్న వాళ్ళకే బుర్ర లేదనిపిస్తోంది" అన్నాను సంగా కేసి ఆప్యాయంగా చూస్తూ.

"చాల్లేయిక. నా ప్లాన్ పూర్తిగా విను" అంటూ ఏదో చెప్పసాగాడు సంగా.

10

జైలు అధికారులంతా ఆ రోజు స్వాతంత్ర దినోత్సవ వేడుకలతో హుషారుగా తిరుగుతున్నారు.

జింఖానా గ్రౌండ్ కిటకిటలాడుతోంది.

సాయంకాల సమావేశం పూర్తయిన తర్వాత ఆనందంతో 'డోంగ్రా' నృత్యాలు చేసారు ఖైదీలు. అర్ధ్కి

సంబంధించిన ఖైదీలు గావటంవల్ల అందరికీ షరాబీ, సిగరెట్లు సప్లయి చెయ్యబడ్డాయి.

చీకటి పడింది. లైట్లు ఆర్పేశారు. జింఖానా మైదానంలో 16 ఎమ్. ఎమ్. స్క్రీన్ మీద 'హిందుస్తాన్ కి కసమ్' చిత్రం ప్రదర్శింపబడుతోంది. సంగా సలహా మీద ఆరోజంతా 'ఉత్సాహం' నటించాను. గ్రౌండ్ చుట్టూ సిగరెట్లు పీలుస్తూ గార్డులు కాపలా కాస్తున్నారు. సంగా ప్రక్కనే అన్యమనస్కంగా సినిమా చూస్తున్నాను సమయంకోసం వేచి చూస్తూ.

అంతలో సంగా దడాలున పైకి లేస్తూ "పాము... పాము......" అంటూ అరిచాడు. సినిమాలో లీనమైన ఖైదీలంతా అదిరిపడి పైకిలేచారు.

"అవును. నా ప్రక్కనుంచి ఏదో జరజరాప్రాకింది" అన్నారు ఎవరో.

"కట్లపాము మూడడుగుల పొడవుంది. కట్లు లెక్కపెట్టలేదు" గొంతుమార్చి అర్చాడు సంగా, గందరగోళం సృష్టిస్తూ.

ఖైదీలలో సంచలనం రేగింది.

"విక్రాంత్! మరో పదిహేను రోజుల్లో నా జైలు జీవితం ముగుస్తుంది. ఏసహాయం కావాల్సివచ్చినా ఉత్తరం వ్రాయి." అన్నాడు నెమ్మదిగా సంగా.

ఫెన్సింగ్ కి అడ్డంగా అందరూ పరిగెడుతున్నారు. జనం నిలబడిపోవడంవల్ల స్క్రీన్ మీద సినిమా బదులు నీడలు ఆడుతున్నాయి.

పాము ... పాము ... అన్న కేకలతో అందరూ కమ్ముకుంటున్నారు.

అయోమయంగా చూస్తూ నిలబడ్డ నా డొక్కలో మోచేత్తో పొడిచాడు సంగా. "అరే బుద్ధూ! జల్దీ భాగ్ జావ్!" గొణిగాడు చెవిలో. కాపలా కాస్తున్న సిపాయిలు సిగరెట్లు బూటుకాలిక్రింద నలిపి "ఏమిటి? ఏమైంది?" అంటూ కంగారుగా అటూఇటూ కదిలారు.

సంగాని ఆప్యాయంగా రెండు క్షణాలపాటు కౌగలించుకొని, చటుక్కున వదిలేశాను. అడ్డువచ్చిన వాళ్లని త్రోసుకుంటూ తారాజువ్వలా బయటకి దూసుకుపోయాను.

"లైట్స్ ఆన్ ఇడియట్!" ఎవరో అరిచారు. లైట్లు వెలిగాయి. గ్రౌండ్ అంతా కాంతితో నిండిపోడం నా కనుసన్నల్లోంచి గమనించాను. చెట్లమధ్య పల్లంవైపుగా పరిగెడుతూ రోడ్ వైపు తిరిగాను.

"ఎవరో పారిపోతున్నారు! పట్టుకోండి!" అన్న కేకలు లీలగా వినిపించసాగాయి.

అదృష్టం నావైపు ఉంది. కొద్ది దూరంలో వేగంగా వస్తున్న ఓ బస్ కనబడింది. టర్నింగ్ రావడంవల్ల బస్ స్లోగా తిరుగుతోంది, నెలలు నిండిన గర్భిణిలా. చటుక్కున ఎగిరి బస్ వెనుక ఉన్న నిచ్చెన అందుకొన్నాను. బస్ వేగం పుంజుకొంది. గాలి చెంపల మీదుగా పరిగెడుతోంది. నిచ్చెనకున్న మెట్లని గట్టిగా పట్టుకొంటూ చకచకా టాప్ మీదకు ఎక్కాను.

రోడ్ చీకటిగా ఉండడం వల్ల డ్రైవర్ బస్సులోని లైట్లు ఆర్పేసి హెడ్ లైట్ల కాంతిలో వేగంగా పోనిస్తున్నాడు. బస్ టాప్ మీద గోధుమ బస్తాలు, యాపిల్ పళ్ళ బుట్టలు, గుట్టలుగా ఉన్నాయి.

ఆరు అగ్గిపుల్లలు వృథా అయిన తర్వాత ఓ సిగరెట్ ముట్టించి వెల్లకిలా పడుకున్నాను. ఆకాశంలో అర్ధ

చంద్రుడు ప్రకాశిస్తున్నాడు. నక్షత్రాలు మెరుస్తున్నాయ్.

బుట్టలోంచి ఓ యాపిల్ పండు తీసి కొరుకుతూ ఆలోచించ సాగాను. నేను పారిపోయిన విషయం అయిదు నిముషాల్లో అధికారులకు తెల్సిపోతుంది. నా జాతకం అంతా ఆఫీస్ రికార్డ్సులో ఉంటుంది. మరో అరగంటలో అన్ని పోలీస్ స్టేషన్లకూ, నా గూర్చి వార్తలు చేరుకుంటాయ్. మరుక్షణం అస్సాం అంతా నా కోసం గాలింపు ప్రారంభమవుతుంది.

చిన్నగా నవ్వుకున్నాను. నా ప్రియమైన రేష్మాను చూడబోయే శుభసందర్భంలో ఈ ప్రమాదా లెంత?

బస్ సడన్ బ్రేక్ తో పెద్ద కుదుపు ఇచ్చి ఆగింది. ఆలోచనల్లోంచి ఉలిక్కిపడి టాప్ మీదుగా క్రిందకు చూసాను. నా గుండెలు దడదడలాడాయి. సిగరెట్ చటుక్కున ఆర్పేశాను.

"మైగాడ్! హౌ క్విక్ దె ఆర్..." సన్నగా గొణుక్కున్నాను. రోడ్ వారగా ఓ జీప్ ఆగి ఉంది. ఓ ఇన్స్పెక్టర్, ఇద్దరు సాయుధులైన పోలీసులు డ్రైవర్ వద్దకు వస్తున్నారు. తల లోపలికి తీసుకొని చెవులో రిక్కించాను.

"డ్రయివర్! బస్సు చెక్ చేయాలి!" అన్నాడు ఇన్స్పెక్టర్ దర్పంగా, లాఠి బస్ మీద కొడుతూ.

"సార్! నేను దొంగ రవాణా చేయడం లేదు." డ్రైవర్ కంఠం వొణికింది. "అదికాదు. మిలటరీ జైల్లోంచి ఓ వ్యక్తి పారిపోయాడు. బలిపరు ప్రాంతాల్లో గళ్ళ దుస్తుల్లో ఉన్న వ్యక్తి, ఎవరైనా నీ బస్సు ఆపాడా?"

"కోయి నై సర్" కంఠం మారింది. బహుశా కండక్టర్ జవాబు ఇచ్చి ఉండాలి. "ముందు బస్సులో లైట్లు వెయ్యి."

దీపాలు వెలిగించబడ్డాయి. ఊపిరి బిగపట్టాను.

"త్రీనాట్ త్రీ, ఫోర్ డబుల్ వన్. ఒకరు బస్సులోను, మరొకరు టాప్ మీదా చెక్ చేయండి."

నా గుండెలు అలిసిపోయాయి. "మైగాడ్ ఇప్పుడెలా? నా ఒళ్ళు చమటలు పడుతోంది. టాక్సీమీదకు కానిస్టేబుల్ వస్తాడు! నన్ను చూస్తాడు! ఇంత శ్రమా వృధా గావల్సిందేనా?

నిచ్చెనమీద బూట్ల చప్పుడవుతోంది. నా మెదడులో ఏదో మెరుపు మెరిసింది. గోధుమ బస్తాలని జరిపి, చటుక్కున వాటికింద మూలగా కూర్చొన్నాను. బూట్ల చప్పుడు దగ్గరయింది. బస్తాలమధ్య ఏర్పడ్డ ఖాళీ గుండా చూడసాగాను. కానిస్టేబుల్ చేతిలో బాయినెట్ ఉన్న రైఫిల్ ఉంది. అతను దగ్గరయ్యాడు. చూడ్డం మంచిది కాదు. తల త్రిప్పుకున్నాను. కస కసా చప్పుడవుతోంది. కానిస్టేబుల్ బాయినెట్ తో పొడిచి, పొడిచి చూస్తున్నాడన్నమాట!

నా గుండె వేగంగా కొట్టుకొంటోంది. నేను భయపడినంతా అయింది. బాయినెట్ సర్రున లోపలికి దూసుకు వచ్చి నా భుజంలో దిగింది. గునపం దిగనట్టైంది. "అ...బ్బా!" అనబోయి నోరు చటుక్కున ఎడంచేతో మూసుకున్నాను. ఊపిరి బిగపట్టాను. బాయినెట్ పైకి లేచింది.

"ఇదర్ నైసాబ్" బస్సు లోపల్నుంచి వినబడింది.

"ఇదర్ భీసాబ్" అంటూ కానిస్టేబుల్ జేబులో రెండు ఆపిల్స్ కుక్కుకొని నిచ్చెనవైపు నడిచాడు. రెండు నిముషాలైంది.

"డ్రయివర్! గళ్ళ దుస్తుల్లో ఎవరైనా వ్యక్తి కనబడితే తక్షణం దగ్గర్లో ఉన్న పోలిస్ స్టేషన్ కు ఫోన్ చెయ్యి అండర్ స్టాండ్?"

"అలాగే సర్!" అన్నాడు డ్రైవర్ క్లచ్ నొక్క బోతూ. అంతలో ఓ కానిస్టేబుల్ పొలికేక వేశాడు. "సార్! నా రైఫిల్ బాయినెట్ కి రక్తపు మరకలు ఉన్నాయి, అంటే ఆ బస్సు టాప్ మీద......"

"ఫూల్స్! ఇడియట్స్! అంతా టాప్ ఎక్కండి. నేను వస్తా!" ఎవరో ఛెళ్ళున కొట్టినట్టైంది నాకు. ఆ మాటలు విని సగం చచ్చిపోయాను. అదృష్టదేవత మా మధ్య ఫుట్ బాల్ ఆడుతోంది. చేయవల్సింది ఆలోచించాను. టకటకా బూట్ల శబ్దం వినబడుతోంది......నా శరీరం కంపిస్తోంది...బస్తాల చాటునుంచి ఓసారి క్రిందకు చూసి చటుక్కున నేలమీదికి జంప్ చేసాను. రోడ్ వారగా ఉన్న పోలీస్ జీప్ వైపు పరిగెత్తాను...ఇంకా వాళ్ళు నన్ను చూడలేదు. క్షణాల్లో స్టేరింగ్ ముందు కూర్చున్నాను క్లచ్ నొక్కి ఫస్టుగేర్ వేయబోయాను. బర్...బర్ మంటూ నీరసంగా మొరుగుతోంది ఇంజన్. స్టార్టు కాలేదు.

మైగాడ్! బాటరీ డౌన్!

"అదిగో జీప్ ఎక్కాడు రైఫిల్ ఎయిమ్ చేయండి" ఇంజన్ శబ్దం వినబడి రివాల్వర్ చేతిలోకి తీసుకుంటూ అరిచాడు ఇన్ స్పెక్టర్.

అతని మాటల వెనుకే ఓ బులెట్ దూసుకువచ్చి, అద్దానికి తగిలి భళ్ళుమంది. చటుక్కున తలవంచుకొని జీపులోంచి క్రిందకు దూకాను.

ధన్...ధన్...గుళ్లు నా చెవి ప్రక్కగా దూసుకు పోతున్నాయి. కుడిచేతి గాయాన్ని ఎడమచేత్తో అదిమి

పట్టి, పాములా వంకర టింకరగా పరిగెడుతూ రోడ్ వారగా పల్లంలో ఉన్న చెట్లలో కల్సిపోయాను.

11

ఆలోచిస్తూ రోడ్ మీద నడుస్తున్నాను. బూట్లకు అలవాటు పడ్డ పాదాలు నగ్నంగా ఉండటంవల్ల వేగంగా నడవలేక పోతున్నాను. ఏదో గుచ్చుకున్నట్లు వుంటోంది. చొక్కా చింపి గాయపడ్డ కుడిభుజానికి తాత్కాలికంగా కట్టుకట్టాను. అయితే చెయ్యి కదిలినప్పుడల్లా నొప్పి పుడుతోంది.

ఊరవతల ప్రాంతం కావడంవల్ల రోడ్డు నిర్మానుష్యంగా ఉంది. అందుకే జైలు దుస్తులతో ఉన్నా ధైర్యంచేసి నడవ గలుగుతున్నాను. ఈ బట్టలతో ప్రయాణం కొనసాగించడం డేంజర్! డ్రస్ సంపాదించే పద్ధతి గురించి ఆలోచించసాగాను.

అంతలో దూరంగా 'కయ్'మంటూ సైరన్ మోత వినబడింది. ఉలిక్కిపడి వెనక్కి తిరిగాను.

మైగాడ్! మళ్ళీ ఆపద! అది పెట్రోల్ వాన్. తేజ్‌పూర్ వైపు వెళుతోంది. వాళ్ళు నన్ను గమనిస్తే నా దేహం సిల్ఘాట్ వెళ్ళదు. వాన్ 'యు' టర్నింగ్‌కి దగ్గరపడుతోంది.

దాక్కుందామంటే అటూ ఇటూ చెట్లులేవు. అటూ ఇటూ అయోమయంగా చూసాను... నాదృష్టి రోడ్ వారగా నున్న డ్రైనేజి నాకర్షించింది. గబగబా అందులోకి దూకాను. ఆకాలువకి పూర్తి కవరింగ్ లేదు. అక్కడక్కడా సిమ్మెంట్ బ్లాక్స్ ఉన్నాయి. కాలువ విపరీతమైన దుర్గంధం వేస్తోంది. నోటితో పీల్చి, ముక్కుతో

వదలవలసివస్తోంది గాలి. తప్పదు. కాలువ ఓపెన్‌గా ఉన్న చోట నిలబడితే వాన్ హెడ్ లైట్ల కాంతి నామీద పడే అవకాశం వుంది.

నాలుగడుగులు ముందుకు వేసి ఓ సిమెంట్ స్లాబ్ క్రింద నడుం వంచి నిల్చున్నాను. శబ్దం దగ్గరయింది. పెట్రోల్ వాన్ కాలువ ప్రక్కగా దూసుకుంటూ వెళ్ళి టక్కున ఓచోట ఆగింది.

నాలో అనుమానం రేకెత్తింది. వాన్ ఎందుకు ఆగింది? నా ఉనికి తెలిసిపోయిందా? కాలువలోకి దిగుతున్నప్పుడు వాళ్ళ కంటబడి ఉంటానా?

ఓ ప్రక్క నడుం నొప్పి పుడుతోంది. కాళ్ళు కదప కూడదు. నీటి శబ్దం అవుతుంది!

బూట్లశబ్దాన్ని బట్టి ఓ కానిస్టేబుల్ దిగి ఉంటాడని అనుకున్నాను. బూట్ల చప్పుడు నాకు కొంచెం ముందుగా ఉన్న స్లాబ్ దగ్గర అంతమయింది.

ఊపిరి బిగపట్టాను. గుండె కొట్టుకుంటున్న శబ్దం బయటకి వినపడుతుందేమోనని భయంగా ఉంది.

"ఎవరక్కడ? పెకెలెండి" చీకట్లో కర్కశంగా వినబడింది కానిస్టేబుల్ కంఠం. అతను బాయినెట్ ముందుకు గుచ్చుతున్నాడు. రెండు నిమిషాలు తన ప్రయత్నం కొనసాగించాడు.

అంతే; కాలువలోంచి 'దబ్'న శబ్దం చేస్తూ లేచింది ఓ నల్లటి ఆకారం. రోడ్ కడ్డంగా పరిగెత్తింది ఘీర్కొస్తూ.

అది పంది!

'థాంక్ గాడ్!' అనుకుంటూ దుర్గంధాన్ని ఉడుకు లాంలా పీల్చాను.

సిగ్గుపడిపోయాడు కానిస్టేబుల్. "ఎవడో కాలువలో

దూకాడన్నవ్! ఫూల్! త్వరగా వాన్ ఎక్కు. పందుల్ని తర్వాత వేటాడుదువ్ గాని!'' వాన్‌లోంచి వినబడిందో కంఠం.

''క్షమాకాజియేసాబ్!'' బూట్లశబ్దం దూరమయింది. బర్ మంటూ స్టార్టయి వెళ్ళిపోయింది వాన్.

మెల్లిగా బయటికి వచ్చి మళ్ళీ నడక సాగించాను వూరివేపు.

కాలికేదో గుచ్చుకున్నట్లనిపించడంతో వంగిచూసాను. ఏదో నల్లగా కనబడింది. చేత్తో తడిమాను ఇసుకలో. అది తుప్పు పట్టినకత్తి! దాన్ని చేతిలోకి తీసుకొని నాలుగు వేపులా పరికించాను. అక్కడక్కడా విసిరి వేయబడ్డట్టు ఉన్నాయి ఇళ్ళు. దుస్తులు మార్చుకోవాల్సిన అగత్యాన్ని దృష్టిలో పెట్టుకుంటూ ఓ యింటి పిట్టగోడ ఎక్కి చటుక్కున లోపలికి దూకాను. కిటికీలోంచి చూసాను. ఓ యువకుడు టేబుల్ లైట్ ముందు కూర్చొని ఏదో రాసుకొంటున్నాడు. ఇంటి ముందుకు వచ్చి తలుపు తట్టాను. రెండు నిముషాల తర్వాత తలుపు తెరవబడింది.

'ఎవరు?'' అన్నాడా వ్యక్తి. కత్తి అతని కంఠం ముందుంచాను. ''మిస్టర్! ఇది తుప్పు పట్టిన కత్తి సెప్టిక్ అవుతుంది. నాకు బట్టలు కావాలి.''

ఆ యువకుడు ఓక్షణం కంగారుపడి సర్దుకున్నాడు. ''నా పేరు గంగులీ. రచయితని. లోపలకి రండి బట్టలు తప్పించి మీ ముఖం చూస్తే మీరు దొంగ అనిపించడం లేదు.''

ఇద్దరం లోపలకి నడిచాం.

''మిస్టర్ గంగూలీ. మీదగ్గర ఫస్టుఎయిడ్ సామగ్రి ఉందా?''

"లేదు" ఎందుకన్నట్లు చూసాడు గంగూలీ.

"పోనీ. బ్రాందీ?"

పగలబడి నవ్వాడు గంగూలీ. "ఎందుకు కోరిక పుట్టిందా?"

కత్తి గంగూలీ మెడమీద నొక్కాను.

"మిస్టర్ గంగూలీ! నేనడిగింది ప్రశ్న. నాక్కావల్సింది జవాబు" అన్నాను కఠినంగా.

"టేబుల్ మీద ఉంది."

చకచకా అటువైపు నడిచాను. సగం ఖాళీ అయిన బ్రాందీ బాటిల్ ఉంది, దాని ప్రక్కగా వేట్ 69, బర్బన్స్ అన్ది రాక్ విస్కీలున్నాయి.

భుజానికి ఉన్న గుడ్డను జాగ్రత్తగా విప్పి గాయం మీద బ్రాందీ పోసాను. భగ్గన మండింది గాయం. తప్పదు అదే మందు.

"మిస్టర్......"ఆగిపోయాడు గంగూలీ.

"విక్రాంత్" అన్నాను పళ్ళు బిగపట్టి బాధనోర్చుకుంటూ.

"నేను డ్రెస్సింగ్ చేస్తాను" అంటూ పొడిగుడ్డ ఒకటి తెచ్చి భుజాన్కి చుట్టాడు గంగూలీ.

"మిస్టర్ గంగూలీ! పుండుమీద కారం అద్దినట్లుగా ఉంది. విస్కీ త్రాగుతాను. బాధ మర్చిపోవాలి." అన్నాను కుర్చీలో విశ్రాంతిగా కూలబడుతూ.

"మీకడుపు - లోపలికి పోయింది. ఖాళీ పొట్టలోకి హాట్ డ్రింక్ వెళ్ళ కూడదు. లోపల స్టఫ్ ఉంది ఫలూడా పిచ్ మల్ బా, పీనట్, కాషూనట్స్........."

"వెళ్ళండి. త్వరగా రావాలి."

గంగూలీ వెళ్ళి రెండు నిముషాలయింది. విసుగ్గా కుర్చీ లోంచి పైకిలేచి గంగూలీ వెళ్ళిన రూమ్ వైపు నడిచాను. తలుపు సన్నగా తెరిచి లోపలకి చూసాను. గంగూలీ ఫోన్‌లో ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నాడు. నా కనుబొమ్మలు ముడిపడ్డాయ్.

"ఎస్సార్! అతని పేరు విక్రాంత్ అట జైలు దుస్తుల్లో ఉన్నాడు. ఇక్కడే. మీరు త్వరగా రావాలి..."

తలుపులు దడాలున తెరిచాను. "మిస్టర్ గంగూలీ! నమ్మకద్రోహం చేసావ్! నమక్ హరామ్" అన్నాను పళ్ళు నూరుతూ.

"నన్ను చంపక" అన్నాడు గంగూలీ భయంగా, చేతులు ఆడిస్తూ.

"ఛీ...నీలాంటి పిరికి పందని చంపడానికి ఈ తుప్పు పట్టిన కత్తి కూడా సిగ్గు పడుతుంది," గంగూలీని వెనక్కి తోసి చకచక ఫోన్ తీగలు కట్ చేసాను. వెంటనే బయటికి వచ్చి తలుపు గడియపెట్టాను. గంగూలీ లోపల అరుస్తున్నాడు. తలుపు బాదుతున్నాడు.

టేబుల్ వద్దకు నడిచి 'బర్బన్స్ ఆన్ ది రాక్', బాటిల్‌ని చేతిలోకి తీసుకొని గడగడా త్రాగాను. రేసు గుర్రాలు తాగే 'రమ్' కలవాటుపడ్డ నా నోటికి ఆ ఖరీదైన విస్కీ అమృతంలా తోచింది. తలదిమ్మెక్కి హాయిగా ఉంది. భుజం దగ్గరనొప్పి తెలియడంలేదు.

డ్రెస్సింగ్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళి వార్డ్‌రోబ్ తెరిచాను. హాంగర్స్‌కి కొన్ని బట్టలు తగిలించిఉన్నాయ్. చకచకా నా బట్టలు విడిచి—వాటిలోంచి ఓ యిటుక రంగు సఫారీ సూట్ సెలెక్షన్ చేసుకొన్నాను. క్షణంలో నా దుస్తులు మారాయి.

షెల్ఫ్‌లో వెంకటేశ్వరస్వామి ఫోటో ఉంది. వెంకటేశ్వరస్వామి కాళ్ళదగ్గర ఓ లావైన పర్సు ఉంది. దేవుడికి నమస్కరించి ఆపర్సు జేబులో పెట్టుకొన్నాను. జేబులోకి వెళ్లిన చెయ్యి ఓ తాళం చెవితో బయటికి వచ్చింది.

ఆశ్చర్యంగా దానివైపు చూసాను. అది మోటర్ సైకిల్ తాళం. గబగబ డ్రస్సింగ్ రూం వదిలి బయటికి వచ్చాను.

12

ఉదయం పది గంటలయింది.

వర్షం కుండ పోతగా పడుతోంది. రోడ్ మీద అంత జన సంచారం లేదు. తేజ్‌పూర్ రోడ్లు మోకాలి లోతులో మునిగి ఉన్నాయి.

"జావా" నీటిని చీల్చుకుంటూ పరిగెడుతోంది. నా బట్టలు తడిసిపోయాయి. పెదాలు వణుకుతున్నాయ్. ఫ్రంట్ వీల్ కుదుపుకి హాండిల్ బార్ మీద నా పట్టు సడలుతోంది అప్పుడప్పుడు. టర్నింగ్ కోసి జావాని బ్రహ్మపుత్రా నది ఒడ్డున పోనిచ్చాను.

నదికి అవతల ఉన్నది నా స్వస్థలమైన సిల్ఘాట్ గ్రామం. నది దాటాలంటే ఫెర్రీ పడవమీద వెళ్ళాలి. భారీవర్షాల వల్ల ఫెర్రీలు కాన్సిల్ చెయ్యబడ్డాయిలా వుంది. ఒక్క పడవకూడా కనబడ్డంలేదు. వర్షం మొఖం మీద మొత్తుతోంది. ప్రళయం పైశాచిక నృత్యం చేస్తున్నట్లుంది. తడిసిపోయిన తలని పిడికిలితో పిండుకుంటూ నలువైపులా చూసాను. నా కళ్ళు మెరిసాయి.

దూరంగా ఓ పాడుపడిన దేవాలయం గుమ్మంలో నిలబడి చుట్ట పీలుస్తున్నాడు ఫెర్రీ తాత.

"హేయ్! ఫెర్రీతాత!" నోటిచుట్టూ రెండు చేతులూ పెట్టుకొని అర్చాను. వర్షం హోరులో అతనికి వినబడలేదు. గబగబా అటువైపు పరిగెత్తాను. ఫెర్రీ తాత నన్ను చిన్నప్పట్నించీ ఎరుగును. డబ్బులు అడక్కుండా బ్రహ్మ పుత్ర మీద తిప్పేవాడు తాత.

"క్రాంతి బాబూ! నువ్వా?" అన్నాడు చుట్ట నోట్లోంచి తీసి ఆశ్చర్యంగా తాత. "ఎప్పుడొచ్చావ్ బాబూ!..."

"తాత! వివరాలు తర్వాత రేష్మా కెలా ఉంది?" అన్నాను ఆత్రుతగా తాత భుజాలు పట్టుకుంటూ.

తాత ముఖంలో అకస్మాత్తుగా చీకట్లు కమ్ముకొన్నాయ్. "ఏం చెప్పను బాబూ! నీకు తెల్సుగదా? మన ఊరికి ఒకే డాక్టరు. అదు పైసా సూపిస్తేనే గానీ రిచ్చాలెక్కడు. రేషమమ్మకి ముందర అదేదో జొరం వొచ్చిందట. మెల్లి మెల్లిగా ప్లేగువ్యాధిలోకి దిగిందంట బాబూ! మడిసి సీపురుపుల్ల మాదిరి అయిపోయినది. ఏకాత్త ఎంగిలిపడ్డా కక్కేసుకుంటాది బాబూ! అదేం రోగమో! డాక్టర్కి మేం ఇచ్చిన డబ్బులు సాల్లేదట. ఖరీదైన మందులు వాడాలంట."

"తా...తా!" అన్నాను ఆశ్చర్యంగా. నా గొంతు బొంగురు పోయింది. నా గుండెని ఎవరో చేతుల్లోకి తీసుకొని నిర్దాక్షిణ్యంగా నలిపేస్తున్నట్లయింది. 'నువ్ పాపం చేసావ్!' అంటోంది అంతరాత్మ. మెదడులో ఆలోచనలు పాముల్లా మెలికలు తిరిగాయి.

ఇక ఆలస్యం చేయడానికి వీల్లేదు. "తాతా! కాలవ దాటాలి పడవెక్కడుంది?" అడిగాను.

"బాబూ! నీకుగాని మతిపోయిందా? బెమ్మపుత్ర ఉండుండి పొంగుతోంది. ఏ చణంలోనైనా సిల్లాట్ ములిగి

పోవచ్చు. మన ఊళ్లో చాలమంది ఇప్పటికే కొంపలు ఖాళీ చేసి 'నాగాంగ్' ఏపూ 'కజిరంగా' ఏపూ పారి పోయారు. మీ అమ్మా, నాన్నా కూడా వెళ్ళి పోయారని తెల్సింది బాబూ!''

''తాతా! పడవ ఎక్కడ?''

''చిన్నప్పట్నించీ నువ్వింతే బాబూ! నీమాటే నీది. అదిగో అక్కడ లంగరు వేసి ఉన్న గోండో నంబరు పడవ మనదే'' అన్నాడు తాత ఒకవైపు చూపిస్తూ.

ఆలస్యం చేయలేదు నేను. అటు వైపు పరుగెత్తాను.

13

బ్రహ్మపుత్ర నురగలు కక్కుతోంది. కెరటాలు పడవని ఎత్తి కుదేస్తున్నాయ్. తెడ్లు బలంగా కదుపుతున్నాను. అవతలిగట్టు వైపు అతి కష్టంగా ప్రయాణిస్తోంది, ఫెర్రీ. భుజాలు నొప్పిపుట్టసాగాయ్. కుడిభుజం మరీను, నామనో నేత్రంముందు రేఖమా కనబడుతోంది...గాలివేగంగా వీస్తోంది...వర్షం యింకా మొత్తుతోంది.......

దూరంగా ఏదో యింజన్ శబ్దం వినబడ్డంతో ఉలిక్కి పడి వెనక్కి చూసాను. నా గుండెల్లో రాయి పడింది!

అది ఓ మోటార్ బోట్! వేగంగా వస్తోంది నా పడవ వైపే. డెక్ మీద రెయిల్స్ ఆనుకొని నిలబడి ఓ పోలీస్ ఇన్స్పెక్టర్ కాబిన్ వైపు చూసి ఏదో చెబుతు న్నాడు. అతని చేతిలో పిస్తోలుంది.

'ది హెల్ విత్ పోలీస్...రామేశ్వరం వెళ్లినా శనేశ్వరం వదల్లేదు' గొణుక్కున్నాను కోపంగా. నా చేతులు వేగాన్ని పుంజుకొన్నాయ్. పడవ నీటిమీద జారుతోంది.

ధన్...మని శబ్దం వినపడింది. బులెట్-పడవప్రక్క భాగంలో యిరుక్కుంది. కొయ్యచిట్లింది కొంచెంగా.

కంగారుగా వెనక్కి తిరిగాను. మోటార్ బోట్ దగ్గరవుతోంది. ఇన్‌స్పెక్టర్ చెయ్యిసాచి ఏదో అరుస్తున్నాడు. ఆ హోరులో వెనకబడకపోయినా ఆమాటలు ఊహించగలను. అయితే లక్ష్యపెట్టలేదు నేను. తెడ్లు నాచేతిబలాన్నే చవి చూస్తున్నాయ్.

ధన్...ధన్....ధన్...మెడ ప్రక్కగా వరుసగా వెళ్లాయి మూడుగుళ్లు. ప్రమాదం వెంటబడి తరుముతోంది. చకచకా ఆలోచించి ఓ నిశ్చయానికి వచ్చాను. అంతే! పడవలోంచి పైకిలేచి చేతులుచాచి నదిలోకి దూకాను. మంచులా తగిలాయి నీళ్లు. ఆయాసంగా ఒడ్డుకేసి ఈదసాగాను.

14

తలుపు దబదబా బాదాను. "ఎవరూ?" అంటూ తలుపు తీసాడు ఓ వ్యక్తి కోపంగా, విసుగ్గా.

అతను 'డాక్టర్ త్రిపాఠీ!'

"నువ్వా! మిలిట్రీ లోంచి ఎలావచ్చావ్?" అన్నాడు కంగారుగా. త్రిపాఠీ మెడ పట్టుకొని లోపలకి గెంటాను.

"నీ దురాగతాలకి స్వస్తి పలకడానికి యిక్కడ అవతరించాను మిస్టర్ త్రిపాఠీ!" కంగారుగా అన్నాను అర చేతిలో కత్తి సానబెడుతూ.

త్రిపాఠీ గొణుగుతూ నా వైపు చూసాడు. "నన్ను చంపక" అన్నాడు భయంగా.

"మిస్టర్ త్రిపాఠీ! ఏళ్ళతరబడి మా పచ్చటిగ్రామాన్ని చీడపురుగులా పట్టుకొని బ్రతికావ్. నీలో వైద్యుని కుండాల్సిన దయ, కారుణ్యం లేవు. నేను ఊర్లో లేనన్న ధైర్యంతో నీకు కొమ్ములు మొలిచాయి. నా రేష్మాపట్ల రాబందులా ప్రవర్తించావ్!"

త్రిపాఠీ తల వొంచుకుని మౌనం వహించాడు.

"త్రిపాఠీ! మెడికల్ ఛెస్ట్ తీసుకొని నువ్వు యిప్పుడు నాతో రేష్మా యింటికి వస్తున్నావ్, ఆమె బ్రతకాలి. లేకపోతే నువ్వు బ్రతకవ్."

"ఇప్పుడా..." నసిగాడు త్రిపాఠీ. నా చేతులు త్రిపాఠీ కాలర్ని అందుకొన్నాయి. "మిస్టర్ త్రిపాఠీ! ఈ ఊర్లో విక్రాంత్ మాటకు తిరుగు ఉండదు" అన్నాను అతని కేసి సూటిగా చూస్తూ.

"అదికాదు లో...పల నాకోసం...ఓ...అ...... మ్మాయి" నీళ్ళు నమిలాడు త్రిపాఠి.

అతని మాటలు నాకర్థం అయ్యాయి. మోకాలు మడిచి అతని కడుపులో గుద్దాను. కడుపుపట్టుకొని వంగి పోయాడు త్రిపాఠీ. జుట్టుపట్టుకొని పైకిలేపాను.

"కమీనే...అవతల ఓ పేషంట్ ప్రాణాపాయా సితిలో ఉంటే ఇక్కడ నీ కామకలాపాలా" అర్చాను రెండో చెయ్యి గాలిలో కత్తి.

"వస్తాను బట్టలు మార్చుకొని."

"ఏంలేదు నీ మొహానికి ఈ బట్టలు చాలు. త్వరగా నడు" అంటూ అతడిని బలవంతంగా, నెట్టుకుంటూ రేష్మా ఇంటి వైపు బయలుదేరాను.

రేష్మా ఉండే ఇల్లు తలుపులు దగ్గరగా వేసి వున్నాయి.

నా గుండెలు వేగంగా కొట్టుకొంటోంది. తలుపు తెరిచాను ఆత్రుతగా. ఎదురుగా కనబడిన దృశ్యం చూచి నిశ్చేష్టుడనై నిలబడి పోయాను. నా కాళ్ళ క్రింద భూమి క్రుంగిపోతున్నట్లనిపించింది.

ఓ నులకమంచం మీద రేష్మా పడుకొని ఉంది.

ఆమె ముఖమంతా చెమటలు పట్టి ఉన్నాయ్.
"విక్రాంత్ ఓసారి రావూ..." ఆమె కలవరిస్తోంది.

"మైగాడ్! విశాలమైన కళ్ళతో, చిదిమితే పాలుగారే బుగ్గలతో, చీల్చిన దొండపండు లాంటి పెదిమలతో, లియొడావిన్సీ చిత్రించిన మొనాలిస్సాను సైతం కాలదన్నే అందంతో అలరారే నా రేష్మా ఎలా మారిపోయింది? ఎంత అల్ప్యమైంది? ఈ వయస్సులోనా ఆ కళ్ళ కింద నలుపు? ఓహో...భగవాన్! నన్ను క్షమించకు... నా దేవత ఉసురు నాకు తగిలేలా చెయ్యి!" ఏడుస్తూ పిడికిలితో నుదురు బాదుకున్నాను.

"విక్రాంత్...వి...క్రాంత్..." ఆమె కలవరిస్తోంది. ఆమె ఛాతీ బలహీనంగా ఎగిరెగిరి పడుతోంది.

మంచం వద్దకు పరిగెత్తి రేష్మా మీదకు వాలాను. "రేష్మా... రేష్మా..." పిల్చాను. నా గొంతు నాకే విచిత్రంగా ఉంది. ఆమె కదలలేదు. కలవరిస్తోంది యింకా. మంచం పక్కగా స్టూల్ మీద ఉన్న కూజాలో నీళ్ళు చేతుల్లోకి వంచుకొని ఆమె ముఖం మీద చల్లాను.

"రేష్మా...విక్రాంత్‌ని వచ్చాను." ఆమె చెంపలు తడుతూ ఆత్రంగా పిల్చాను. నా శ్రమ ఫలించింది. ఆమె కనురెప్పల్లో బలం వచ్చింది.

"రేష్మా! రేష్మా! నేను వచ్చాను ప్లీజ్! కళ్ళు తెరు." రేష్మా నెమ్మదిగా కళ్ళు తెరిచింది.

క్షణక్షణానికీ ఆమె కళ్ళు పెద్దవి కాసాగాయి. ఆమె పెదిమలు వణుకుతున్నాయ్. చేతుల్లో బలం వచ్చింది.

"ఇది...కలా..." నీరసంగా గొణిగింది రేష్మా.

"నహీఁ రేష్మా! నీకళ్ళ ముందున్నది నేనే. నీ విక్రాంత్‌ని." చటుక్కున ఆమె చేతులు పట్టుకున్నాను.

"రేష్మా... నన్ను క్షమించకు...హృదయంలేని పశువుని నీ చేతులు నాపీకచుట్టూ బిగించు...నన్ను చంపి నాలో రగులుతున్న అగ్నిపర్వతాల్ని చల్లార్చు." ఆమె చేతులు ముద్దుపెట్టుకుంటూ రోదించసాగాను.

రేష్మా కళ్ళు మెరుస్తున్నాయ్. "విక్రాంత్... నా కోసం వచ్చేశావా" నెమ్మదిగా పైకిలేచి ఆమె రెండు చేతులనీ, నా మెడచుట్టూ పెనవేసి చటుక్కున గుండెలకు హత్తుకుంది. రేష్మా చేతి వ్రేళ్ళు నా జుట్టులో దూరి ప్రేమగా నిమురుతున్నాయి. ఆమె తడి ఆరిన పెదవులు నా ముఖం నిండా ముద్దులు కురిపించసాగాయి.

15

సిరెంజి బైటకు లాగి ఆమె భుజాన్ని డెట్టాల్ దూదితో తుడిచాడు త్రిపాఠీ. త్రిపాఠీని ప్రక్కగా తీసుకెళ్లి అతనికళ్ళల్లోకి ఆత్రంగా చూసాను. "క్షమించు విక్రాంత్ ప్లేగు భయంకరమైన వ్యాధి. ఇప్పటికే ఆలస్యమైంది. ఆమె గుండె శిధిలమైంది. ఏదో చెయ్యాలి కాబట్టి చేసాను. ఆమె అయిదు నిముషాల కంటే ఎక్కువ బ్రతకదు..."

"త్రి...పా...ఠీ...!" గొంతు చించుకొని అర్చాను. "నా కళ్ళ ముందునుంచి తొలగిపొండి, గెట్ లాస్ట్."

త్రిపాఠీ మెడికల్ ఛెస్ట్ మర్చిపోయి పరిగెట్టాడు. రెండు నిముషాలు నిశ్చేష్టంగా నిలిచిపోయి రేష్మా వైపు కదిలాను. "వి...క్రాంత్...ఏమన్నాడు?" హీనంగా అడిగింది రేష్మా.

"నువ్ మళ్ళీ నవ్వుతూ తిరుగుతావు అన్నాడు" అన్నాను గంభీరంగా. రేష్మా రంగు వెలిసిన చీరలా నవ్వింది.

"పిచ్చి...విక్రాంత్...అతని...మాటలు. నేవిన్నాను."

అదిరిపడి రేష్మా వైపు చూశాను. దగ్గరగా రమ్మన్నట్లు సైగ చేసింది.

ఆమె ముఖాన్ని చేతుల్లోకి తీసుకొన్నాను. "రేష్మా! నువ్వు బ్రదకాలి" అన్నాను ఏడుస్తూ.

రేష్మా ఏదో మాట్లాడ బోయింది. అయితే దగ్గుతెర ఆమె గొంతుకలో అడ్డుపడింది. ఊపిరి దొరక్క ఉక్కిరి బిక్కిరయింది రేష్మా. ఆమె ముఖం ఎర్రబడి బిగుసుకు పోయింది. రేష్మా గుండెలపై అరచేత్తో నిమిరాను. "వి...క్రాం__త్! నే...ఇంతే కోరుకున్నా..." అంటూ నెమ్మదిగా తలపైకెత్తి తటాలున నా ఒడిలో తలవాలేసింది.

గాలిలో కత్తిన చెయ్యి నా భుజాన్ని చేరుకోబోతూ చటుక్కున వాలిపోయింది. ఆమెలో ఒగుర్పు తగ్గిపోయింది...కాదు ఊపిరే...ఆగిపోయింది?

"రేష్మా!" "భయాందోళనలతో వికృతంగా అరిచాను.

నాలుగు దిక్కులూ నా కేకను ప్రతిధ్వనించి పరిహసించాయ్?

16

"మిస్టర్ విక్రాంత్! ఈ యింటి చుట్టూ సాయుధులైన పోలీసు బలగం ఉంది. పిచ్చి ప్రయత్నాలు చేయకుండా లొంగిపో." సిల్ ఫూట్ పోలీస్ ఇన్‌స్పెక్టర్ ఖురానా కంఠం హాండ్ మైక్‌లో ఖంగుమంటూ వినబడింది.

సన్నగా తెరిచిన తలుపు సందులోంచి చూస్తూ పకపకా నవ్వాను. "ఇన్‌స్పెక్టర్ ఖురానా! నేను బయటికి పారిపోతున్నాను, మీరు పట్టుకోలేరు" అరిచాను బిగ్గరగా, ఆనందంతో.

"మజాక్ బంద్ కరో విక్రాంత్! నా సహనాన్ని పరీక్షించకు."

"ఇన్ స్పెక్టర్ ఖురానా! అయామ్ కమింగ్ ఔట్!" అంటూ తలుపులు దడాలున తెరిచి రివ్వున పరిగెత్త సాగాను సూటిగా.

"విక్రాంత్! స్టాప్ దేర్!"

నేను ఆగలేదు లేడిలా పరిగెడుతున్నాను.

"కానిస్టేబుల్స్? ఓపెన్ ది ఫైర్?" అన్నాడు ఇన్ స్పెక్టర్ ఖురానా.

ధన్...ధన్...ధన్...

రెండు భుజాల్లోకి దూసుకుపోయాయి గుళ్ళు. రేష్మానే తలచుకొంటూ నవ్వసాగాను. పరుగు ఆపలేదు.

ధన్... ధన్...ధన్... పిక్కల్లోకి దూసుకు పోయాయి బులెట్స్.

మొదలు నరికిన చెట్టులా కూలిపోయాను. ఆగలేదు, పిచ్చిబలంతో పాకడం మొదలుపెట్టాను.

ధన్...ధన్...ధన్... ఛాతీ క్రిందుగా ఎడంవైపు దూసుకుపోయాయి మూడు తూటాలు.

"నా...థాంక్యూ ... ఇన్... స్పెక్టర్" అరిచాను ఆయాసంగా.

ఖురానా పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చి నా వైపు వింతగా చూసాడు.

"ఇన్... స్పెక్టర్? సిపాయి...వృత్తిలో...పనిచేసిన మనిషి...ఆత్మహత్య—ద్వారా ... చావుని...ఎన్నడూ ఆహ్వానించడు—అందుకే... ఈ ప్లాన్ — వేశా—"

—: ఐపోయింది :—